

***ВІСНИК СТУДЕНТСЬКОГО
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
«ВАПРА»***

**ВІННИЦЬКОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ІНСТИТУТУ
ДЕРЖАВНОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

Випуск 187

Вінниця 2024

**ВІСНИК СТУДЕНТСЬКОГО
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА
«ВАПРА»**

**ВІННИЦЬКОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО ІНСТИТУТУ
ДЕРЖАВНОГО ТОРГОВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

Випуск 187

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
ХІІІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

*«Актуальні проблеми ефективного соціально-
економічного розвитку України»*

18 квітня 2024 року

Вінниця 2024

УДК 338.1

Вісник студентського наукового товариства «ВАТРА» Вінницького торговельно-економічного інституту ДТЕУ. Вінниця: Редакційно-видавничий відділ ВТЕІ ДТЕУ, 2024. Вип. 187. 415 с.

У Віснику розглядаються глобальні імперативи підприємницького потенціалу компаній на внутрішньому та зовнішньому ринках; проблеми та перспективи соціального забезпечення громадян; сучасні моделі, стратегії, технології менеджменту; стан, виклики та перспективи розвитку публічного управління в Україні; проблематика моделювання та проектування процесів управління в соціально-економічних системах. Значна увага приділяється стратегічним напрямкам розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту в контексті динамічних євроінтеграційних процесів; фінансовому механізму забезпечення соціально-економічного розвитку країни; проблемам та перспективам торгівлі в реаліях сьогодення; маркетинговим технологіям в умовах інноваційного розвитку бізнесу. Висвітлюються регіональний та національний виміри тенденцій розвитку індустрії гостинності та харчової промисловості; політико-правові, історичні та соціально-психологічні тенденції державотворення в Україні. Досліджуються передумови професійної самореалізації молоді в умовах ринкової економіки: мовний, соціальний та міжкультурний аспекти.

Розраховано на аспірантів, молодих вчених, здобувачів вищої освіти, які цікавляться проблемами соціально-економічного розвитку суспільства.

Редакційна колегія:

Голова редакційної колегії – **Замкова Н. Л.**, д-р філос. наук, професор
Відповідальний секретар – **Мартінова Л. Б.**, д-р екон. наук, професор

Члени редакційної колегії:

Бабчинська О. І., д-р екон. наук, доцент, **Власенко І. Г.**, д-р мед. наук, професор, **Громова О. Є.**, д-р екон. наук, доцент, **Іваницька Н. Б.**, д-р філол. наук, професор, **Корж Н. В.**, д-р екон. наук, професор, **Романовська Ю. А.**, д-р екон. наук, доцент, **Хачатрян В. В.**, д-р екон. наук, професор, **Антонюк К. Г.**, доктор філософії зі спеціальності «Економіка», **Вівсюк І. О.**, доктор філософії зі спеціальності «Економіка», **Добровольська Н. В.**, канд. пед. наук, доцент, **Довгань Ю. В.**, канд. екон. наук, доцент, **Китайчук Т. Г.**, канд. екон. наук, доцент, **Мазуркевич І. О.**, канд. екон. наук, **Майстер Л. А.**, канд. екон. наук, доцент, **Осіпова Л. В.**, канд. екон. наук, доцент, **Павлюк Т. І.**, канд. екон. наук, доцент, **Стратійчук В. М.**, доктор філософії зі спеціальності «Економіка», **Тернова А. С.**, канд. техн. наук, доцент.

Свідоцтво Вінницького обласного управління юстиції про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації № 662-20-р серія ВЦ від 14 грудня 2006 року.

ЗМІСТ

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ: СТАН, ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Бєлко Ю. М.

Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ HR-СТРАТЕГІЇ ОРГАНУ

ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ..... 11

Боднюк І. Л.

Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ РОЗБУДОВИ ВІДНОСИН МІЖ УКРАЇНОЮ ТА

ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ В УМОВАХ ВОЄННИХ ВИКЛИКІВ..... 17

Бондар Ю. Є.

Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ДЕРЖАВНА МОЛОДІЖНА ПОЛІТИКА: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ДЛЯ

УКРАЇНИ..... 25

Важинський А. О.

Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЦИФРОВОЇ ПАРТИСИПАЦІЇ ГРОМАДСЬКОСТІ

У ВИРОБЛЕННІ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ..... 31

Винник А. О.

Здобувач освітнього ступеня «магістр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ МІСЦЕВИХ ФІНАНСІВ ЯК ОСНОВИ

МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ..... 39

Владімірова Т. О.

Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ТА КОНЦЕПЦІЇ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОГО

БРЕНДУ УКРАЇНИ..... 47

Восводко Д. Р.

Здобувач освітнього ступеня «бакалавр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

ВПРОВАДЖЕННЯ ІНСТРУМЕНТАРІЮ ЦИФРОВИХ РОБОЧИХ МІСЦЬ В

ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ..... 52

Гетова А. Р. Здобувач освітнього ступеня «бакалавр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ ФОРМУВАННЯ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ДЛЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРАМ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ.....	60
Гижа В. В. Здобувач освітнього ступеня «магістр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЙНІ ЗМІНИ ТА ЕФЕКТИВНЕ МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ.....	66
Гирко Р. О. Здобувач освітнього ступеня «бакалавр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ СТРАТЕГІЯ ВЕДЕННЯ ПЕРЕГОВОРІВ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ	72
Грущенко С. Г. Здобувач освітнього ступеня «бакалавр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА.....	77
Гуменна О. В. Здобувач освітнього ступеня «магістр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ ПРИНЦИПИ ТА ЦИКЛИ ГУМАНІТАРНОГО РЕАГУВАННЯ ДЛЯ НАДАННЯ ДОПОМОГИ ПОСТРАЖДАЛОМУ НАСЕЛЕННЮ.....	83
Данілова А. Д. Здобувач освітнього ступеня «бакалавр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ ВИКОРИСТАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ.....	91
Джога А. В. Здобувач освітнього ступеня «магістр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ СПРЯМОВАНІСТЬ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЙНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ НА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СПРОМОЖНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД.....	97
Дишленко В. В. Здобувач освітнього ступеня «магістр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ РЕАЛІЗАЦІЯ ЦІЛІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ №3 «МІЦНЕ ЗДОРОВ'Я» НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ.....	105
Дмитрук Ю. С. Здобувач освітнього ступеня «магістр» Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ РОЗВИТОК ВІДКРИТИХ ДАНИХ В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ.....	109

**СПРЯМОВАНІСТЬ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЙНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ НА
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СПРОМОЖНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД**

У статті здійснено теоретичне узагальнення децентралізаційних трансформацій в Україні як засадничої реформи публічної влади задля забезпечення спроможності територіальних громад. Систематизовано теоретичні підходи до трактування категорії «децентралізація», окреслено її типи та форми.

Ключові слова: органи місцевого самоврядування, трансформація, децентралізація, спроможність, контент-аналіз.

Трансформація функцій органів місцевого самоврядування є результатом децентралізаційних змін на місцевому рівні, спровокованих проведенням реформи управління місцевим самоврядуванням і територіальної організації влади. Термін "децентралізація" охоплює різні аспекти, включаючи законодавчий, фінансовий, адміністративний, освітній, медичний та інші. Немає єдиної визначення цього складного процесу, але існують різні підходи до його розгляду, що підкреслює важливість узагальнення теоретичних розвідок у цій області.

Тема зміни функцій органів місцевого самоврядування стала предметом досліджень багатьох вчених у галузі публічного управління. Ми особливо зацікавлені у роботах таких дослідників: Гайданка Є., Глизнер С., Казюк Я., Мельниченко Б., Мостовенко О., Зінченко М., Гончаров В., Ніколіна І., Пузаков Д., Романова В., Умланд А.

Метою дослідження є теоретичне узагальнення децентралізаційних трансформацій в Україні як засадничої реформи публічної влади задля забезпечення спроможності територіальних громад.

Посилення ролі місцевих громад і їх ефективний розвиток залишаються

пріоритетними завданнями в Україні. В статті «Децентралізація – це нові можливості об'єднаних територіальних громад» Мостовенко О.О., Зінченко М.М. та Гончаров В.В. зазначають, що децентралізація сприяє розширенню повноважень місцевих громад, що дозволить їм краще використовувати свої ресурси та приймати важливі рішення для свого розвитку. Успішна децентралізація вимірюється збільшенням доходів місцевих бюджетів. Реформа почата в 2014 році вимагає нової співпраці між центральною владою та органами місцевого самоврядування. Об'єднання територіальних громад є важливим інструментом для органів влади на місцях для досягнення стійкого економічного зростання. На думку дослідників, децентралізація обумовлена неможливістю зосередження всіх функцій на центральних органах влади, тому місцеве самоврядування має ключову роль у впровадженні змін. Воно є гарантією права територіальних громад самостійно вирішувати питання місцевого значення згідно з законодавством [5, с. 74].

Ніколіна І. зауважує, що історія українських децентралізаційних змін на місцевому рівні є історією протиріч, пов'язаних з пошуком оптимальної організації публічного управління. У період становлення українського самоврядування випробовувалися різні моделі його функціонування. Враховуючи результати наукових досліджень, доцільно виділити етапи розвитку місцевого самоврядування в Україні у формі схеми, як, наприклад, модель повновладдя рад (1990–1992), французька модель (1992–1994), англосаксонська модель (1994–1995), іберійська модель (1995–1996), французька модель (1996 – і надалі). Англосаксонська модель характеризується великою автономністю місцевих органів влади, хоча вони підкоряються вищому законодавчому органу. Регулювання місцевого самоврядування здійснюється за допомогою нормативно-правових актів вищих законодавчих органів. Іберійська модель передбачає обрання головної посадової особи територіально-адміністративної структури населенням та обрання ради. Проте під впливом історичних факторів прийнята вертикальна модель влади з урахуванням регіональних особливостей, що передбачає трьохрівневий розподіл повноважень. Французька модель включає в себе співробітництво органів самоврядування з адміністрацією

центральної влади, але система управління представлена інститутом префектів, які виконують роль виконавчої влади, але місцеве самоврядування має всі повноваження, які надає законодавство [4, с. 288].

Глизнер С. В., наголошує, що вибір оптимальної моделі співпраці у системі державної та місцевої влади шляхом передачі повноважень на місця забезпечує доволі раціональну організацію публічної влади. У свою чергу такий процес передачі більшої кількості повноважень нижчим за рівнем органам влади і становить саму суть процесу децентралізації [6, с. 36]. Цей процес включає як адміністративні, так і політичні аспекти. Вона може бути територіальною, коли влада переміщується з центрального міста на інші території, або функціональною, коли повноваження передаються від головного органу будь-якого міністерства, служби чи департаменту Кабінету Міністрів України до органів місцевого самоврядування. Існує різноманітні підходи до визначення децентралізації, включаючи самостійність у підходах до управління, передачу функцій від центральних органів влади місцевим, перерозподіл владних повноважень між центральним та місцевим рівнями, а також ослаблення або скасування централізації [6].

Існують декілька способів розуміння поняття «децентралізація». Один з них полягає у тому, щоб дозволити місцевим органам самостійно вирішувати свої справи і керувати ними. Інший спосіб - передавати частину владних функцій з центрального уряду до місцевих органів влади. Третій підхід полягає в розподілі владних повноважень і відповідальності між центральним та місцевими рівнями управління. Аналізуючи поняття «децентралізація», можна виділити різні способи тлумачення цього поняття.

Справедливо вважати, що децентралізація може бути використана для оптимізації публічного управління. Головна мета децентралізації полягає в тому, щоб управлінські та політичні процеси переважно відбувалися "знизу", тобто від населення до центру. Проте важливо розуміти, що децентралізація не обов'язково означає послаблення центральної влади. Натомість, це може бути ефективним інструментом для покращення якості управління державою та фінансовими потоками [7].

Таблиця 1 – Результати контент-аналізу поняття «децентралізація»

Автор	Тлумачення поняття
Романова В., Умланд А.	Децентралізація наближає Україну до ЄС шляхом упровадження принципів субсидіарності та стимулювання місцевої демократії у рамках багаторівневого врядування [8, с. 41].
Мельниченко Б.	Децентралізація – це основа вдосконалення організаційно-правового механізму публічного управління. Реформа децентралізації є однією з визначальних реформ із часів української незалежності. Вона створила підґрунтя для укорінення кардинальних інституційних перетворень, підвищення якості життя громадян та має велике значення для продовження секторальних реформ. Завдяки створенню нової системи розподілу владних повноважень між центральними та місцевими органами влади в Україні нині фактично формується нова система взаємовідносин між різними гілками влади та новий баланс стримувань і противаг [7, с. 39].
Глизнер С.	Децентралізація – це процес перерозподілу функцій, повноважень та людей від центрального управління [6].
Пузаков Д.В.	Децентралізація покликана створити максимально ефективну та підзвітну форму державного управління. Децентралізація часто вводиться для подолання проблеми, яка була спричинена централізованою системою. Після національної кризи, наприклад внутрішньодержавного конфлікту чи стихійного лиха, децентралізацію часто рекомендують як інструмент побудови чи трансформації ефективного уряду та забезпечення якісного розподілу ресурсів. Децентралізація також розглядається як елемент сталого розвитку, особливо для тих регіонів, управління якими зосереджено на подоланні бідності та підвищенні економічних показників [10, с. 27].
Гайданка Є. І.	Під децентралізацією (або її протилежністю централізацією) необхідно розуміти систему управління та організацію влади [9, с. 46].

Реформа децентралізації мала свої початкові цілі та досягнення. Одна з основних цілей полягала у переміщенні доходів та витрат на більш низький рівень управління, зберігаючи при цьому фінансову відповідальність. До інших цілей реформи відносять узгодження інтересів держави та місцевих громад, створення ефективного місцевого самоврядування, формування сприятливого життєвого середовища для громадян, а також зміцнення інститутів прямого народовладдя. З початком реформи в бюджетній системі в Україні з 2015 року було впроваджено нову систему міжбюджетних відносин. Ця система сприяла підвищенню фінансового забезпечення місцевих бюджетів, створила нові умови для ефективного управління бюджетними ресурсами та стимулювала органи місцевого самоврядування до збільшення доходів місцевих бюджетів [9].

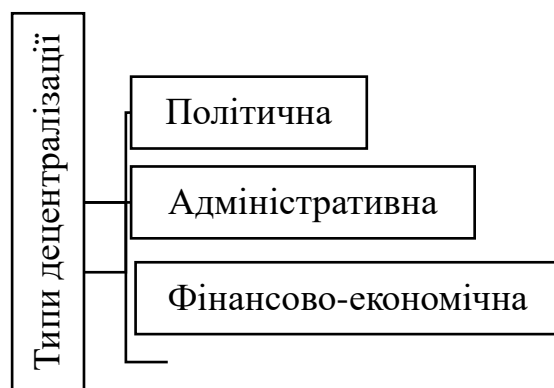

Рисунок 1 – Типи децентралізації

Відповідно до рис. 1.1 децентралізація може мати три основних типи.

Політична децентралізація: передбачає перерозподіл політичної влади та повноважень між центральним урядом і різними рівнями місцевого управління. Він може включати передачу політичної автономії та влади на місцевий рівень, щоб забезпечити більшу участь громадян у прийнятті рішень та більш ефективно управління на місцевому рівні;

Адміністративна децентралізація: передбачає передачу адміністративних функцій та повноважень з центрального уряду до місцевих органів. Це може включати делегування виконавчих функцій та владних повноважень з управління певними справами на місцевий рівень;

Фінансово-економічна (фіскальна) децентралізація: передбачає передачу фінансових ресурсів та фіскальної відповідальності з центрального рівня до місцевих органів влади. Це може включати розподіл доходів, збирання місцевих податків та податкових зборів, а також надання місцевим органам влади більшої автономії у використанні фінансових ресурсів для вирішення місцевих потреб і пріоритетів.

Децентралізація в Україні охопила широкий спектр повноважень, включаючи освіту, охорону здоров'я, соціальний захист та інші сфери. Ця реформа є однією з найбільш амбіційних у світі та отримала підтримку від міжнародних партнерів. Фінансова децентралізація також є важливою складовою, забезпечуючи місцевим громадам більшу автономію у вирішенні питань розвитку.

Переваги та позитивні наслідки децентралізації включають:

- узгодженість часу та місця прийняття рішень з очікуваннями громадськості;
- адекватність часу та місця реалізації прийнятих рішень;
- спрощення системи та процедур прийняття рішень через оптимальну структуру управління;
- прозорість та відкритість процедур прийняття рішень та їх реалізації, що збільшує ефективність адміністративної діяльності;
- скорочення періоду для обміну інформацією;
- підвищення свідомості та відповідальності за прийняті рішення;
- зміцнення інноваційного потенціалу та мінімізація бюрократизму;
- збільшення гнучкості виконання функцій та підвищення ініціативності працівників;
- об'єктивна оцінка результатів прийнятих рішень та їх можливість покращення;
- наближеність до споживача публічних послуг через територіальну децентралізацію [4].

У цілому, децентралізація є ключовим напрямком удосконалення системи управління, особливо на місцевому рівні. Її впровадження спрямоване на забезпечення більшої ефективності та ефективності управління, покращення якості надання публічних послуг, збільшення участі громадян у прийнятті рішень, а також стимулювання місцевого розвитку. Результати впровадження децентралізації в Україні свідчать про позитивні зміни в місцевому самоврядуванні, фінансовому забезпеченні громад, якості публічних послуг та зростання участі громадян у прийнятті рішень. Такий підхід сприяє покращенню життя населення та зміцненню демократичних процесів в країні.

Однією з ключових тем є створення системи показників для оцінки можливостей територіальних громад та оцінки діяльності органів місцевого самоврядування.

У процесі проведення реформи місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою (протягом 2014-2021 років) Методика

формування спроможних територіальних громад була розроблена, затверджена постановою Кабінету Міністрів України. Вона була необхідна для формування об'єднаних територіальних громад та оцінки рівня їх спроможності. Тобто - для визначення потенціалу територіальної громади для якісного виконання повноважень органів місцевого самоврядування [1].

Методологія визначила процес створення перспективного плану розвитку громад Автономної Республіки Крим та областей, а також умови для формування проектних територіальних громад. Вона також встановила вимоги до складу територіальних громад, які повинні мати здатність забезпечувати розв'язання суспільних питань, що належать до їхньої компетенції, як інституційну, так і фінансову. Серед критеріїв оцінки рівня готовності виконувати функції належать:

- кількість постійного населення на території громади;
- кількість учнів загальноосвітніх закладів, що знаходяться на її території;
- площа території громади;
- індекс фінансової стійкості місцевого бюджету;
- відсоток місцевих податків і зборів у загальних надходженнях бюджету громади.

Згідно з установленими оціночними параметрами, визначався рівень готовності територіальних громад, який був класифікований як низький, середній або високий. Ці оціночні показники свідчили про те, що враховуючи всі адміністративні одиниці України, неможливо було забезпечити повну відповідність всіх громад усім критеріям, якщо їх формулювати строго і однозначно.

Хоча ці критерії були стандартизованими і не могли узяти до уваги усі індивідуальні особливості кожної територіальної одиниці, головною метою Методики було створення спроможних громад на основі єдиної методології. Це було досягнуто за умови, коли один з показників мав низький результат, але інші показники були на високому рівні.

Оціночний рівень спроможності територіальних громад за Методикою Уряду визначається на основі суми числових значень критеріїв оцінки рівня спроможності та становить [3].

Отже, децентралізація є ключовим напрямком удосконалення системи управління, особливо на місцевому рівні. Її впровадження спрямоване на забезпечення більшої ефективності та ефективності управління, покращення якості надання публічних послуг, збільшення участі громадян у прийнятті рішень, а також стимулювання місцевого розвитку. Результати впровадження децентралізації в Україні свідчать про позитивні зміни в місцевому самоврядуванні, фінансовому забезпеченні громад, якості публічних послуг та зростання участі громадян у прийнятті рішень.

Список використаних джерел:

1. Гайданка Є. І. Концепти децентралізації у постсоціалістичних країнах. *Регіональні студії*. 2022, № 30. С. 45-49. URL: http://www.regionalstudies.uzhnu.uz.ua/archive/30/30_2022.pdf#page=45
2. Глизнер С. В. Поняття, типи та причини запровадження децентралізації в Україні. *Політикус*. 2019. Вип. 1. С. 36-40. URL: <http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/7150/1/Glizner.pdf>
3. Казюк Я. Аналіз методик оцінювання спроможності територіальних громад, висновки, пропозиції. URL: <https://decentralization.ua/news/17549>.
4. Мельниченко Б. Децентралізація влади як основа удосконалення організаційно-правового механізму публічного управління. *Юридичний вісник*. 2021. № 4. С. 37-41. URL: http://yurvisnyk.in.ua/v4_2021/7.pdf
5. Методика формування спроможних територіальних громад: Постанова Кабінету Міністрів України від 8 квітня 2015 р. № 214. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-%D0%BF#Text>.
6. Мостовенко О.О., Зінченко М.М., Гончаров В.В. Децентралізація – це нові можливості об'єднаних територіальних громад. *Шляхи підвищення ефективності будівництва в умовах формування ринкових відносин*. 2020. Вип. 44. С. 73-79. URL: <http://ways.knuba.edu.ua/article/view/195671/198998>
7. Ніколіна І.І. Трансформація публічного управління в Україні в умовах децентралізації. *Соціально-політичні, економічні та гуманітарні виміри європейської інтеграції України: Збірник наукових праць VII Міжнародної наук.-практ. конференції* (м. Вінниця, 17-19 вересня 2018 р.). Вінниця. 2019. С. 279-290.

8. Пузаков Д.В. Децентралізація: поняття, види, наслідки. URL: <https://doi.org/10.36074/09.10.2020.v4.06>

9. Романова В., Умланд А. Реформа децентралізації в Україні: перші результати та виклики. *Політичні дослідження*. 2021, №1. С. 41-51. URL: <http://pd.ipiend.gov.ua/article/view/235422/233865>

10. Корж Н.В., Бабчинська О.І., Іванченко Г.В. Стратегічне управління розвитком територій: регіональний аспект. Інвестиції: практика та досвід. № 18 2019, С. 9 – 13. URL : <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=6819 &i=1>

УДК 330.101(045)

Дишленко В. В.

Здобувач освітнього ступеня «магістр»

Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ

РЕАЛІЗАЦІЯ ЦІЛІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ №3 «МІЦНЕ ЗДОРОВ'Я»

НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

У статті досліджено важливість цілі сталого розвитку №3 «Міцне здоров'я» на місцевому рівні на прикладі КНП «Теплицький центр первинної медичної допомоги. Проведено аналіз медичної установи. Визначено основні напрями покращення надання медик послуг на місцевому рівні.

Ключові слова: *Ціль сталого розвитку, здоров'я, місцевий рівень, населення*

Постановка проблеми. Ціль сталого розвитку №3 «Міцне здоров'я» направлена на те, щоб забезпечити надання якісних медичних послуг, зменшити коефіцієнт смертності населення з різних причин, а також зробити доступними лікарські засоби та вакцини. Дана ціль сталого розвитку є важливою, оскільки від здоров'я населення залежить і його процвітання та розвиток у цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Єдиного універсального визначення терміну «сталий розвиток» досі немає, проте налічується низка тлумачень, сформульованих вітчизняними та іноземними вченими, експертами міжнародних організацій і фондів. Зокрема, чимало вчених трактують поняття сталого розвитку як процес. Нашу увагу пропонуємо зосередити саме на цілі